

De pedante Paddestoel.

slingerde, en kon nooit groter worden; want in een booze bui had de storm zijn hoofd afgerukt. Daarom was het altijd droevig gestemd en wou wel heelemaal weg zijn...

De verte was begrensd door een donker, norsch-uitziend pijnbosch, dat somber tegen 't luchtblauw stond.

— Hoe aardig van die beek! zei de paddestoel, toen hij zich zoo echt thuis begon te voelen in zijn omgeving.

— Telkens verzint ze wat anders om me genoeg te doen. Dan draagt ze een dood bloempje voorbij, dat me met een laatsten blik nog groet, dan een goud-geel blaadje, dat dobert op haar lichte golfjes. Dan schittert ze blauw, dan weer hel-wit... Aardig... hoe alles moeite doet om me te behagen.

Hij keek om zich heen en vond het leven prettig; héél prettig...

— Lief van die witte wolken, dat ze zoo voorbij zweven. 't Was anders erg eentonig voor me, dat enkele blauw in de hoogte. Erg lief...

Een zijg mosje vlijde langs zijn fluweeligen stengel.

— Ja... ik zie je wel! Je bent vriendelijk! Heel vriendelijk. Maar alles is zóó mooi voor me neergezet rondom, dat ik op zoo'n klein ding als jij bent niet letten kan. 't Is anders natuurlijk dat je ook je best doet; al ben je klein.

Het mosplantje lachte heel zachtjes, en mompelde een spotternijtje, dat de paddestoel niet verstond.

— Vertel me eens, wie dit alles voor me in orde heeft gemaakt? vroeg de paddestoel, met een gezicht stralend van tevredenheid, aan een breeden varen, die, langs den waterkant staande, een beetje kwijnend omhoog, nu en dan in 't klare water tippend, als 't zich even bol ophief, van haast om weg te komen.

— Voor jou? kwam de varen voornaam. Je meent toch niet dat Onze-lieve-Heer de heele wereld voor jou heeft geschapen? Zoover ik kan nagaan, sta jij daar voor mijn plezier; om mijn uitzicht over alles nog mooier te maken.

— O... is 't Onze-lieve-Heer...! Natuurlijk meen ik, dat dit alles er voor mijn

plezier is... Ik zie het toch! lachte de paddestoel.

Paars-kalm kwam een heiplantje:

— 't Is dwaas, zoowel van jou, paddestoel, als van jou, varen! Zie eens even rondom je: Groote velden, zich strekkende zoover je zien kunt, zijn klaar-gelegd voor mijn zusters! Denk je, dat Onze-lieve-Heer ons zonder reden zoo'n groote plaats geeft op de aarde? Zie eens, hoe de hemel mijn kleur tracht aan te nemen, wat haar in 't geheel niet lukt! En de beek neemt, uit liefde voor mij, weer de kleur van den hemel over. Niet waar beekje?

De beek sparrelde lachend langs de kanten, en gaf eerst geen antwoord.

— Ik vind het zoo dwaas dat jelui niet begrijpen, dat de wereld om mij bestaat, dat ik geen woorden weet om mijn verwondering te zeggen... zei het eindelijk. Ver weg is een hooge heuvel, alleen gemaakt om mij voort te brengen.

Waarom denk je, dat die platte hei-landen er zijn? Om mijn bedding te vormen. De trotsche wolken leveren mij water, en verder op, waar menschen wonen, breng ik molens in beweging, en daar ligt er een breede, van licht schitterende rivier, alleen om mij op te nemen.

Ik weet dan ook heel zeker, dat alles er om mij is; en dat jij, kleine paddestoel, daar staat om naar mij te kijken.

— De een al maller dan de ander, klapperde een elze-tak. Wie kijkt er boven jelui allen uit? Wie is er het dichtst bij den hemel, waar Onze-lieve-Heer woont? Aan wie vertelt de wind, wat hij van de hooge wolken gehoord heeft? Je moest eens weten wat hij me al niet vertelt, 's avonds, als hij een bui heeft om laag over de aarde te blazen. Natuurlijk sta ik ver boven jelui; en als de aarde er om iemand is, is 't om mij!... Wat zeg jij berk?

— Och... ik zeg maar niets; fluisterde droevig de berk. Ik ben mijn hoofd kwijt. Ik kan niet goed denken...

Het knorrige sparretje mompelde wat, in een taal die niemand verstond.

De paddestoel deed niets dan lachen, wat mooi stond bij zijn, vroolijke, roode kleur.